

Arrest

nr. 265 765 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 25 februari 2020, diende op 26 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 11 januari 2020 in Malta (Eurodac).

1.2. Op 26 juli 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 juli 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/02/2020

U had op 14 juni 2021 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u55 tot 18u12. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat was niet aanwezig tijdens het onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Kuranyo, Garre clan. U bent geboren in Mogadishu, in de provincie Banaadir, en woonde tot aan uw vertrek in de wijk Wadajir.

Nadat u een training als bewakingsagent had gedaan, begon u op 15 mei 2015 als bewaker voor het ministerie van Buitenlandse Zaken van Somalië. U moest hierbij meestal aan de achterkant van het ministerie de ingang bewaken. Ook woonde u met uw familie binnenin de compound van het ministerie. Rond de 11e maand kreeg u telefoon toen u op uw werkplaats was. Er werd gevraagd of u N.A.M. was en u bevestigde dat u het was en vroeg hem wie u belde. Hierop werd gezegd dat ze wilden dat u voor hen zou werken. Toen u zei dat u niet wist wie ze waren, werd er gezegd dat het om de Moedjahedien ging. Omdat u dacht dat het iemand was die met u speelde, hing u de telefoon op. U werd meteen teruggebeld en de persoon aan de andere kant van de lijn was boos, maar u antwoordde niet. Hierop belde hij u een derde keer terug en begon hij u te bedreigen. Hij zei dat u weigerde wat de Moedjahedien u vroeg. U antwoordde hem dat u niet zeker was of hij wel echt van de Moedjahedien was, waarna er werd opgehangen. Hierna werd u opnieuw in de nacht gebeld door een ander nummer nadat u van uw werk terugkeerde. Er werd gezegd dat ze konden zien dat u naar huis terugkeerde van uw werk en dat ze alles konden doen wat ze wilden. U werd opnieuw opgebeld op 14 januari 2016 waarbij ze u vroegen om hen te helpen een bom naar binnen te brengen en de weg voor hen vrij te maken. U weigerde en de telefoon werd weer afgelegd. Diezelfde dag zat u met uw broer, M., in een cafetaria toen u opnieuw door een vreemd nummer werd gebeld. Uw broer nam de telefoon van u af en nam op, waarna hem werd gezegd dat ze u en uw broer konden zien. Ze vroegen aan hem om de telefoon aan u door te geven, maar uw broer vroeg wie er belde. Toen de beller zei welke kleren uw broer aanhad, begon uw broer de beller te beledigen. Hierna nam u de telefoon van uw broer af en werd u opnieuw gezegd dat ze wilden dat u voor hen een bom moest binnenbrengen. U gaf opnieuw aan dat uw familie daar ook woonde en u de bom niet zou binnenbrengen. Twee weken later werd uw broer op straat door een auto geraakt. U werd gebeld door Al Shabaab die u zei dat u het lichaam van uw broer moest gaan halen op straat. Uw broer was drie maanden lang in coma. Toen uw broer wakker was, zei hij dat uw leven in gevaar was en u uw werk moest stopzetten. Het laatste telefoontje dat u ontving, kwam toen u in augustus of september 2016 in een restaurant was. Er werd aan de telefoon gezegd waar u was en toen u opstond, werd u gevraagd opnieuw te gaan zitten. U werd gezegd dat er een dag later een man naar u zou komen rond 17u en u spullen van hem moest aannemen en binnenbrengen. U legde meteen af en verliet het restaurant, waarna u een sms kreeg met de vraag of u zich thuis verstopte. Hierna was het stil voor twee maanden. Toen uw moeder uw problemen te weten kwam, zei ze dat u het land moest verlaten. U diende eveneens aangifte in op 9 december 2016. U stopte uw werk in november 2016.

U verliet Somalië in 2017 en kwam via Kenia, Oeganda, Zuid-Soedan en Soedan aan in Libië, waar u opgesloten werd in een gevangenis. U bleef zo'n twee jaar en 5 maanden in Libië en ging hierna naar Malta, waar uw vingerafdrukken werden genomen. Op 15 februari 2020 kwam u aan in België en diende op 26 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een bewijs van uw werk bij het ministerie van Binnenlandse Zaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten eerste kan er weinig geloof worden gehecht aan uw werk als bewakingsagent voor het ministerie van Buitenlandse Zaken. Zo is het enige document dat u afgeeft om uw job als bewaker te staven weinig betrouwbaar. Immers, zo wordt er een eerste keer wel degelijk naar het ministerie van Buitenlandse Zaken en Internationale Coöperatie gerefereerd, maar de tweede keer naar het 'Ministry of Foreign Affairs and Investment and Motivation'. De derde keer dat het ministerie wordt vernoemd, gebeurt dit dan ook nog eens met een komma tussen de woorden 'International Cooperation' (zie administratief dossier). U wordt ermee geconfronteerd dat er twee verschillende namen werden gebruikt voor het ministerie, maar u komt niet verder dan te stellen dat het misschien een typefout was van de computer (CGVS, p. 12). Dat er een typefout in een dergelijke brief zou staan, is dan ook weinig professioneel. Maar gezien de naam van het ministerie zelf ook nog eens fout wordt geschreven, kan er geen bewijswaarde aan het document worden toegeschreven.

Daarnaast werd u ook gevraagd waarom u niet meer bewijzen heeft van uw werk, zoals documenten of foto's. U geeft aan dat uw moeder andere bewijzen verbrandde omdat ze niet wilde dat u terugging naar uw werk. Gevraagd of u geen foto's op uw telefoon heeft, zegt u dat deze in uw telefoon stonden die u in Somalië liet. Gevraagd of uw broers deze foto's niet kunnen doorsturen, zegt u dat ze de telefoon niet hebben, de foto's in uw Gmail account staan en dit nu geblokkeerd is (CGVS, p. 12), wat weinig overtuigend is. Gevraagd naar uw certificaat van uw opleiding als bewaker geeft u aan dat u denkt dat het zich in het huis van uw oom bevindt in Afgoye en hij zich in Saudi-Arabië bevindt. Gevraagd waarom uw certificaat zich daar bevindt, geeft u aan dat u het origineel in zijn huis liet in de weken nadat u het ontvangen had. U geeft dan aan dat u niet aan deze kopie kan geraken tot uw nonkel terugkomt uit Saudi-Arabië. Ook zegt u dat uw moeder een kopie van het certificaat verbrandde, samen met uw badge en andere documenten (CGVS, p. 15 en 16). Dat uw certificaat van de opleiding zich in het huis van uw oom zou bevinden en hij toevallig niet in Somalië zou zijn, is dan ook hoogst merkwaardig. Het is ook weinig geloofwaardig dat uw moeder alle bewijzen van uw werk zou verbrand hebben, maar ze wel nog steeds samen met uw andere broers en hun gezin in de compound van het ministerie zou wonen, terwijl u uw job reeds in 2017 stopzette (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, stelt u enkel dat ze bang was voor uw leven (CGVS, p. 24). Dat ze alle bewijzen van uw werk zou verbranden, maar wel op de plek waar u werkte zou blijven wonen, is dan ook allesbehalve logisch. U zegt wel dat O.S. toestond dat ze daar mochten blijven wonen omdat ze geen huis konden huren (CGVS, p. 17). Echter, dat uw moeder, na 4 jaar, nog altijd de toestemming heeft om daar te wonen met haar twee volwassen zoons enkel omdat u enkele jaren als bewakingsagent werkte, is dan ook weinig aannemelijk. Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat u niet meer bewijzen zou kunnen bekomen, des te meer aangezien uw familie nog altijd woont binnen de compound van het ministerie.

Vervolgens bent u ook niet eenduidig over de data van uw ontslag. Gevraagd wanneer u stopte met er te werken, geeft u aan dat dit op 8 januari 2017 was (CGVS, p. 13). Hierna zegt u echter dat u stopte met werken in de 11e maand en u dan voorbereidde op uw reis. Ook zegt u dat u bleef werken tot zo'n twee maanden na het laatste telefoontje, wat volgens u in augustus of september was (CGVS, p. 22 en 23), wat dan inderdaad oktober of november zou zijn. Uw verklaringen over de einddatum van uw werk als bewakingsagent zijn dan ook niet coherent.

Daarnaast kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met Al Shabaab.

Het is ten eerste weinig geloofwaardig dat u pas doorhad dat de dreigtelefoontjes geen grap waren op het moment dat uw broer aangereden werd. Zo stelt u dat u dacht dat ze met u aan het spelen waren toen ze u de eerste keer belden. U zegt dan dat u zich op 14 januari 2016 voor het eerst realiseerde dat zij het waren. U antwoordde eveneens op die dag dat u niet kon toestaan dat een bom binnen werd gebracht, wat bevestigt dat u niet meer vermoedde dat het om een grap ging (CGVS, p. 11). Echter, even later zegt u dat u dacht dat ze met u aan het spelen waren tot het moment dat uw broer met de auto geraakt werd (CGVS, p. 23), wat volgens u twee weken na het telefoontje op 14 januari gebeurde (CGVS, p. 22). Wat er ook van zij, u geeft zelf aan dat ze in november 2015 reeds zeiden dat ze wisten dat u van uw werk kwam en ze u konden zien (CGVS, p. 11), wat het des te vreemder maakt dat u niet geloofde dat Al Shabaab u belde. Dat u daarnaast ook op de hoogte bent over de aanslag op het ministerie van onderwijs (CGVS, p. 20), maar de vraag om met Al Shabaab samen te werken niet ernstig zou nemen terwijl u zelf voor een ministerie werkte, is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Ook is het ongeloofwaardig dat O.S., nota bene de verantwoordelijke voor de beveiliging van het ministerie, u niet serieus nam toen u hem vertelde over de vraag van Al Shabaab om een bom binnen het ministerie te smokkelen. Gevraagd of u iemand over de telefoontjes en de aanval op uw broer vertelde,

zegt u dat u O.S. informeerde, maar niets tegen hen gedaan kon worden. Gevraagd wanneer u hem informeerde, zegt u dat dit één avond na het tweede telefoontje was. Echter, gevraagd of hij iets deed om u te helpen, komt u niet verder dan dat hij u zei zorg te dragen voor uw leven, maar dat hij u met niets kon helpen (CGVS, p. 23), wat weinig overtuigend overkomt. Gevraagd of u hem informeerde na het laatste telefoontje antwoordt u bevestigend en zegt u dat het misschien mensen waren die een grap maakten, waarmee u akkoord ging (CGVS, p. 23). U gaf echter eerder aan dat O.S. één van de twee opleiders was die u uw opleiding als bewakingsagent gaven. Ook zegt u dat uw job bij het ministerie door O.S. werd geregeld en dat hij verantwoordelijk was voor de beveiliging van het ministerie van Buitenlandse Zaken (CGVS, p. 13 en 14). Dat dan uitgerekend O.S., als hoofd van de beveiliging bij het ministerie, de telefoontjes die u kreeg niet serieus zou nemen terwijl er werd gevraagd om een bom binnen het ministerie te smokkelen, is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Vervolgens is het ook bevreemdend dat Al Shabaab u reeds sinds november 2015 bedreigde, maar ze u nooit persoonlijk benaderd hebben. U geeft aan dat u een eerste keer werd gebeld in november 2015 (CGVS, p. 10, 20 en 21) en u het laatste telefoontje kreeg in augustus of september 2016 (CGVS, p. 22 en 23). Gesteld dat u nooit benaderd bent geweest, zegt u dat Al Shabaab niet gezien kan worden, maar ze je kunnen doden (CGVS, p. 23). Echter, het is zeer bizar dat u niet benaderd werd gedurende al deze tijd, terwijl u bleef weigeren om met hen samen te werken. Immers, indien uw broer door Al Shabaab zou aangereden zijn, zou dit betekenen dat ze u wel degelijk konden raken, wat het des te vreemder maakt dat dit gedurende al die tijd niet gebeurde. Dat u in al die tijd niet één keer benaderd werd, maar ze wel uw broer zouden aanrijden, terwijl het bij u al die tijd bij bedreigingen bleef, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Dat u daarnaast ook geen bewijzen heeft van de hospitalisatie van uw broer, terwijl hij zo'n drie maanden in coma lag (CGVS, p. 11), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met Al Shabaab.

Het is daarnaast weinig geloofwaardig dat u nog zo'n twee maanden na het laatste telefoontje door zou blijven werken en dan gestopt zou zijn omdat uw moeder uw problemen te weten kwam. U zegt dat u stopte met werken in de 11e maand en u dan voorbereide op de reis. Hierna geeft u aan dat u uw werk stopzette nadat uw moeder uw problemen te weten kwam. U wordt gevraagd waarom u zolang, van het eerste telefoontje tot twee maanden na het laatste telefoontje, wachtte om uw werk stop te zetten, waarop u dan plots aangeeft dat u het inkomen nodig had om geld voor uw reis te hebben. Hierna zegt u dat u zolang wachtte om uw job stop te zetten omdat u niet geloofde dat zij het waren en u dacht dat ze met u aan het spelen waren tot uw broer met de auto geraakt werd (CGVS, p. 23). Dit houdt geen enkele steek aangezien uw broer in januari met de auto geraakt werd en u nog doorwerkte tot november. Dat u daarnaast bij de DVZ zelf verklaarde dat u besloot om te stoppen met werken en het land te verlaten na de laatste keer dat ze u hadden gebeld (Vragenlijst CGVS, Vraag 5), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ook gaf u tijdens uw relaas aan dat uw moeder twee maanden na het laatste telefoontje van uw problemen met Al Shabaab te weten kwam, ze dan zei dat u het land moest verlaten en u een vliegtuig nam (CGVS, p. 11). Echter, bij de DVZ verklaarde u dat u in mei 2017 Somalië verliet (Verklaring DVZ, Vraag 37; Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u ook nog eens aan dat u het land verliet in 2017 (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, indien het laatste telefoontje inderdaad in augustus of september zou geweest zijn en u pas twee maanden later met uw werk stopte, is het allesbehalve logisch dat u nog tot mei 2017 in Somalië zou gebleven zijn indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had of een reëel risico liep. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van Al Shabaab.

Betreffende het door u neergelegde document dient bovendien ook te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaat het door u neergelegde document op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw profiel als bewakingsagent op te heffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het

aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheids personeel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen.

Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebden de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de job van verzoekende partij als bewakingsagent:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft het enige bewijsstuk voorgelegd dat zij in haar bezit had. Zij wist op voorhand ook niet dat zij ooit haar land zou ontvluchten en heeft hier ook nooit bewijsstukken van verzameld. Dat er een tyfout in het document zou staan hoeft evenmin te verbazen, gezien bureaucratie en spelling niet de sterkste punten zijn van de Somalische instanties. Verwerende partij doet alsof zij nooit eens ver vergissing maakt in haar beslissingen - door bijvoorbeeld verkeerde jaartallen te vermelden. In haar geval gaat het dan om een “materiële vergissing” maar ik het geval van verzoekende partij is dat een sluitende reden om haar werkzaamheden in twijfel te trekken? Dit is niet ernstig.

II.1.2. Verwerende partij verwijt verzoekende partij vervolgens niet op de hoogte te zijn van de precieze data van haar ontslag :

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft geen fotografisch geheugen, noch hecht zij belang aan data (wat cultureel bepaald is). Zij bevond zich in een bijzonder stresserende situatie en kan zich onmogelijk dergelijke zaken onthouden. Verwerende partij focust zich op pietluttigheden en details om verzoekende partij in diskrediet te brengen.

II.1.3 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij nam de bedreigingen weldegelijk serieus. Zij veranderde van telefoonnummer en weigerde mee te werken. In het begin dacht ze dat het om een grap ging, maar vanaf het moment zij besepte dat het weldegelijk om AL Shabab ging, heeft zij er alles aan gedaan om hen te ontlopen.

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende;

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij vermoedt dat haar verantwoordelijke wel vaker geconfronteerd werd met dreigingen van Al Shabab. Echter, hij besepte ook dat hij niets aan kon doen. Het enige advies dat de verantwoordelijke haar kon geven was “wees voorzichtig”...

Verwerende partij vindt de gang van zaken ‘ongeloofwaardig’ en besluit op basis daarvan het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig te verklaren.

De beslissing van verwerende partij is aldus niet gebaseerd op tegenstrijdigheden en/of omissies doch puur op het persoonlijk aanvoelen van verwerende partij.

II.1.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij over een veilig alternatief zou beschikken in Mogadishu – quod certe non.

Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij ook de situatie in Mogadishu moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativieren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is.

Zij erkent tevens niet over concrete cijfers te beschikken met betrekking tot de aantal burgerslachtoffers en stelt tevens dat het geweld sinds december 2020 gestegen is:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij geeft zelf aan geen beeld te hebben van het juiste aantal burgerslachtoffers en dat de cijfers waarop zij zich baseert louter de ‘gerapporteerde’ gevallen betreft, wat uiteraard geenszins strookt met het werkelijke cijfers, dat veel hoger ligt.

Wanneer dat rapport er immers op wordt nagelezen, lijkt dat de aantal incidenten het laatste jaar amper afgenomen is, . p. 25

[citaat uit COI Focus]

p. 26 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Volgens dit onderzoek is de veiligheidssituatie in Somalië niet verbeterd en in sommige gebieden zelfs verslechterd.

Al Shabab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen.

Hoewel Al Shabab bepaalde groepen viseert, vallen er ook vaak burgerdoden, zoals blijkt uit het rapport. Het rapport vermeldt tevens dat iedereen door Al Shabab gezien wordt alles vijand en dus als doelwit dient te worden beschouwd: p. 27 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Verschuillende onafhankelijke bronnen bevestigen dat de dreiging van terroristisch geweld voor iedereen reëel en onvoorspelbaar is: p. 29 COI focus rapport

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk

II.2.2. Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van dit COI focus rapport kan stellen dat het veilig zou zijn voor buerges om zich in Mogadishu te vestigen.

In het rapport wordt letterlijk gesteld dat de veiligheidsdiensten niet in staat zijn om de burgers te beschermen tegen terreur of crimineel geweld. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltreerd door AS.

Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven: p. 38
[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuismogadishu~a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN."

II.2.4. Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletweyn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia."

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations' zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse."

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een berrbomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;*
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;*
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;*
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;*
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;*
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;*
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;*
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;*
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;*
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu.”*

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

“In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstuties. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering.”

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: “Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3.” In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu “serious and fragile” blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het

Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relativeert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. De corona-crisis dreigt er een nog ergere humanitaire ramp te veroorzaken: p. 43

[citaat uit COI Focus]

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het geven van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het op algemene wijze bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing stelt terecht dat het neergelegde tewerkstellingsattest (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1) geen afdoende bewijswaarde bezit ter staving van verzoekers werk als bewakingsagent bij het Somalische Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker voert aan dat het niet hoeft te verbazen dat er een typefout in het document staat, "gezien bureaucratie en spelling niet de sterkste punten zijn van de Somalische instanties".

Hij meent dus dat dit louter een materiële vergissing betreft. De Raad merkt echter op dat dit een loutere bewering betreft die hoe dan ook geen afbreuk doet aan het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing die toelaten om te besluiten dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het neergelegde attest. Dat de naam van het Ministerie waar verzoeker werkzaam voor zou zijn geweest, tot drie keer toe verschillend wordt geschreven, ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de betrouwbaarheid van het neergelegde attest. Daarenboven stelt de Raad nog vast dat het neergelegde attest een kopie betreft waarvan de inhoud gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is, hetgeen de bewijswaarde van dit document andermaal relativeert.

Bovendien merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet meer bewijsstukken kan aanbrengen van zijn tewerkstelling. Dat hij niet op voorhand wist dat hij zijn land zou ontvluchten en dus nooit bewijsstukken heeft verzameld, biedt geen afdoende verklaring of verschoning voor verzoekers nalatigheid om zijn verzoek te staven aan de hand van overtuigende documenten. De Raad wijst er trouwens op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zich sinds november 2016 begon voor te bereiden op zijn reis, terwijl hij pas op mei 2017 daadwerkelijk Somalië verlaten heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 23; DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6 en 13). Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeker zich wel degelijk in de mogelijkheid moet hebben bevonden om bewijzen te verzamelen van zijn tewerkstelling en problemen voor zijn vlucht uit Somalië. Bovendien oordeelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om meer documenten neer te leggen of te bekomen bij zijn familieleden in Somalië. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om alle elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Aldus kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zo veel mogelijk stukken zou trachten te bekomen die de door hem aangehaalde tewerkstelling en vervolgingsfeiten kunnen staven. Dat verzoeker hier niet in slaagt is, mede gelet op de voormelde vaststellingen en de overwegingen in de bestreden beslissing, dan ook geheel niet aannemelijk en vormt aldus een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas.

Bovenstaande vaststellingen gelden des te meer nu uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ook middels zijn verklaringen zijn tewerkstelling bij het Ministerie niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing stelde immers terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum van zijn ontslag. Verzoeker tracht deze vaststelling te minimaliseren door aan te voeren dat hij geen fotografisch geheugen heeft, dat hij cultureel gezien weinig belang hecht aan data en dat hij zich in een stresserende situatie bevond, waardoor hij dergelijke zaken onmogelijk kan onthouden. De Raad stelt echter vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid hiermee niet kan verklaren noch verschonen. Verzoeker maakte doorheen de procedure zelf spontaan gebruik van data om bepaalde gebeurtenissen in de tijd te situeren (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6, 7, 8, 10, 12 en 13; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10-11). Zijn stelling dat hij er cultureel gezien geen aan belang hecht kan dan ook niet worden aangenomen ter verklaring van zijn tegenstrijdige verklaringen over de datum van zijn ontslag. Van verzoeker wordt verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Hij moet de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek. De loutere verwijzing naar stress en een gebrek aan een fotografisch geheugen toont niet aan dat verzoeker hiertoe niet in staat zou zijn geweest. Verzoeker kan verder niet gevolgd worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden "*pietluttigheden*" of "*details*" zouden betreffen, gezien de datum van zijn ontslag op het Ministerie volgens zijn verklaringen het gevolg is van de bedreigingen die hij ontving van Al-Shabaab. Aldus betreft zijn ontslag op zijn tewerkstelling een kernelement van zijn relaas. Van verzoeker kon dus wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit element eenduidig weergeeft, *quod non*. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn tewerkstelling en vervolgingsfeiten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij de bedreigingen wel degelijk serieus nam, nu hij vanaf het moment dat hij beseftte dat het om Al-Shabaab ging, er alles aan gedaan heeft om hen te ontlopen. Hij veranderde van telefoonnummer en weigerde met hen mee te werken. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij de eerste telefoontjes dacht dat het om een grap zou gaan. Verzoeker verklaarde immers dat Al-Shabaab bij de eerste telefoons in november 2015 reeds zei dat zij wisten dat verzoeker van zijn werk kwam en hem konden zien en dat zij verzoeker bedreigden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11).

Dat verzoeker verklaarde dat hij tot januari 2016 dacht dat het om een grap ging, klemt bovendien met zijn verklaringen dat hij zijn verantwoordelijke op zijn werk, O.S. na het tweede telefoontje, dus in november 2015, reeds informeerde over deze bedreigingen (*Ibid.*, p. 23). De bestreden beslissing wees er bovendien nog terecht op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog incoherente verklaringen aflegde op dit punt, gezien hij enerzijds verklaarde dat hij op 14 januari 2016 besepte dat het om Al-Shabaab ging (*Ibid.*, p. 11) en anderzijds zei dat hij dit pas besepte nadat zij zijn broer hadden aangevallen (*Ibid.*, p. 23). Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan tegen voorgaande vaststellingen. Zijn ongeloofwaardige en incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangevoerde vervolgingsfeiten.

Verzoeker stelt verder nog dat hij vermoedt dat zijn verantwoordelijke O.S. wel vaker geconfronteerd werd met bedreigingen van Al-Shabaab. Hij herhaalt zijn verklaringen dat O.S. niets kon doen en hem enkel aanmaande om voorzichtig te zijn. Met het louter poneren van vermoedens en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het niet aannemelijk is dat O.S., die volgens verzoekers verklaringen hoofd van de beveiliging van het Ministerie is (*Ibid.*, p. 13-14), geen maatregelen heeft genomen tegen de bedreigingen en deze zelfs niet serieus zou genomen hebben (*Ibid.*, p. 23). Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat O.S. wel vaker geconfronteerd werd met Al-Shabaab klemt bovendien met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat O.S. de bedreigingen niet serieus nam (*Ibid.*). De verklaringen van verzoeker op dit punt zijn niet aannemelijk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op tegenstrijdigheden of omissies in zijn verklaringen doch enkel op het “*persoonlijk aanvoelen*” van de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing ook dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de datum van zijn ontslag op het Ministerie, zodat de commissaris-generaal zich wel degelijk tevens op tegenstrijdigheden baseert om verzoekers relaas ongeloofwaardig te verklaren. Verzoekers algemene kritiek kan geenszins afbreuk doen aan het geheel van de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ten eerste kan er weinig geloof worden gehecht aan uw werk als bewakingsagent voor het ministerie van Buitenlandse Zaken. Zo is het enige document dat u afgeeft om uw job als bewaker te staven weinig betrouwbaar. Immers, zo wordt er een eerste keer wel degelijk naar het ministerie van Buitenlandse Zaken en Internationale Coöperatie gerefereerd, maar de tweede keer naar het ‘Ministry of Foreign Affairs and Investment and Motivation’. De derde keer dat het ministerie wordt vernoemd, gebeurt dit dan ook nog eens met een komma tussen de woorden ‘International Cooperation’ (zie administratief dossier). U wordt ermee geconfronteerd dat er twee verschillende namen werden gebruikt voor het ministerie, maar u komt niet verder dan te stellen dat het misschien een typefout was van de computer (CGVS, p. 12). Dat er een typefout in een dergelijke brief zou staan, is dan ook weinig professioneel. Maar gezien de naam van het ministerie zelf ook nog eens fout wordt geschreven, kan er geen bewijswaarde aan het document worden toegeschreven.

Daarnaast werd u ook gevraagd waarom u niet meer bewijzen heeft van uw werk, zoals documenten of foto’s. U geeft aan dat uw moeder andere bewijzen verbrandde omdat ze niet wilde dat u terugging naar uw werk. Gevraagd of u geen foto’s op uw telefoon heeft, zegt u dat deze in uw telefoon stonden die u in Somalië liet. Gevraagd of uw broers deze foto’s niet kunnen doorsturen, zegt u dat ze de telefoon niet hebben, de foto’s in uw Gmail account staan en dit nu geblokkeerd is (CGVS, p. 12), wat weinig overtuigend is. Gevraagd naar uw certificaat van uw opleiding als bewaker geeft u aan dat u denkt dat het zich in het huis van uw oom bevindt in Afgoye en hij zich in Saudi-Arabië bevindt. Gevraagd waarom uw certificaat zich daar bevindt, geeft u aan dat u het origineel in zijn huis liet in de weken nadat u het ontvangen had. U geeft dan aan dat u niet aan deze kopie kan geraken tot uw nonkel terugkomt uit Saudi-Arabië. Ook zegt u dat uw moeder een kopie van het certificaat verbrandde, samen met uw badge en andere documenten (CGVS, p. 15 en 16). Dat uw certificaat van de opleiding zich in het huis van uw oom zou bevinden en hij toevallig niet in Somalië zou zijn, is dan ook hoogst merkwaardig. Het is ook weinig geloofwaardig dat uw moeder alle bewijzen van uw werk zou verbrand hebben, maar ze wel nog steeds samen met uw andere broers en hun gezin in de compound van het ministerie zou wonen, terwijl u uw job

reeds in 2017 stopzette (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, stelt u enkel dat ze bang was voor uw leven (CGVS, p. 24). Dat ze alle bewijzen van uw werk zou verbranden, maar wel op de plek waar u werkte zou blijven wonen, is dan ook allesbehalve logisch. U zegt wel dat O.S. toestond dat ze daar mochten blijven wonen omdat ze geen huis konden huren (CGVS, p. 17). Echter, dat uw moeder, na 4 jaar, nog altijd de toestemming heeft om daar te wonen met haar twee volwassen zoons enkel omdat u enkele jaren als bewakingsagent werkte, is dan ook weinig aannemelijk. Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat u niet meer bewijzen zou kunnen bekomen, des te meer aangezien uw familie nog altijd woont binnen de compound van het ministerie.

Vervolgens bent u ook niet eenduidig over de data van uw ontslag. Gevraagd wanneer u stopte met er te werken, geeft u aan dat dit op 8 januari 2017 was (CGVS, p. 13). Hierna zegt u echter dat u stopte met werken in de 11e maand en u dan voorbereidde op uw reis. Ook zegt u dat u bleef werken tot zo'n twee maanden na het laatste telefoontje, wat volgens u in augustus of september was (CGVS, p. 22 en 23), wat dan inderdaad oktober of november zou zijn. Uw verklaringen over de einddatum van uw werk als bewakingsagent zijn dan ook niet coherent.

Daarnaast kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met Al Shabaab.

Het is ten eerste weinig geloofwaardig dat u pas doorhad dat de dreigtelefoontjes geen grap waren op het moment dat uw broer aangereden werd. Zo stelt u dat u dacht dat ze met u aan het spelen waren toen ze u de eerste keer belden. U zegt dan dat u zich op 14 januari 2016 voor het eerst realiseerde dat zij het waren. U antwoordde eveneens op die dag dat u niet kon toestaan dat een bom binnen werd gebracht, wat bevestigt dat u niet meer vermoedde dat het om een grap ging (CGVS, p. 11). Echter, even later zegt u dat u dacht dat ze met u aan het spelen waren tot het moment dat uw broer met de auto geraakt werd (CGVS, p. 23), wat volgens u twee weken na het telefoontje op 14 januari gebeurde (CGVS, p. 22). Wat er ook van zij, u geeft zelf aan dat ze in november 2015 reeds zeiden dat ze wisten dat u van uw werk kwam en ze u konden zien (CGVS, p. 11), wat het des te vreemder maakt dat u niet geloofde dat Al Shabaab u belde. Dat u daarnaast ook op de hoogte bent over de aanslag op het ministerie van onderwijs (CGVS, p. 20), maar de vraag om met Al Shabaab samen te werken niet ernstig zou nemen terwijl u zelf voor een ministerie werkte, is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Ook is het ongeloofwaardig dat O.S., nota bene de verantwoordelijke voor de beveiliging van het ministerie, u niet serieus nam toen u hem vertelde over de vraag van Al Shabaab om een bom binnen het ministerie te smokkelen. Gevraagd of u iemand over de telefoontjes en de aanval op uw broer vertelde, zegt u dat u O.S. informeerde, maar niets tegen hen gedaan kon worden. Gevraagd wanneer u hem informeerde, zegt u dat dit één avond na het tweede telefoontje was. Echter, gevraagd of hij iets deed om u te helpen, komt u niet verder dan dat hij u zei zorg te dragen voor uw leven, maar dat hij u met niets kon helpen (CGVS, p. 23), wat weinig overtuigend overkomt. Gevraagd of u hem informeerde na het laatste telefoontje antwoordt u bevestigend en zegt u dat het misschien mensen waren die een grap maakten, waarmee u akkoord ging (CGVS, p. 23). U gaf echter eerder aan dat O.S. één van de twee opleiders was die u uw opleiding als bewakingsagent gaven. Ook zegt u dat uw job bij het ministerie door O.S. werd geregeld en dat hij verantwoordelijk was voor de beveiliging van het ministerie van Buitenlandse Zaken (CGVS, p. 13 en 14). Dat dan uitgeroemd O.S., als hoofd van de beveiliging bij het ministerie, de telefoontjes die u kreeg niet serieus zou nemen terwijl er werd gevraagd om een bom binnen het ministerie te smokkelen, is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Vervolgens is het ook bevreemdend dat Al Shabaab u reeds sinds november 2015 bedreigde, maar ze u nooit persoonlijk benaderd hebben. U geeft aan dat u een eerste keer werd gebeld in november 2015 (CGVS, p. 10, 20 en 21) en u het laatste telefoontje kreeg in augustus of september 2016 (CGVS, p. 22 en 23). Gesteld dat u nooit benaderd bent geweest, zegt u dat Al Shabaab niet gezien kan worden, maar ze je kunnen doden (CGVS, p. 23). Echter, het is zeer bizar dat u niet benaderd werd gedurende al deze tijd, terwijl u bleef weigeren om met hen samen te werken. Immers, indien uw broer door Al Shabaab zou aangereden zijn, zou dit betekenen dat ze u wel degelijk konden raken, wat het des te vreemder maakt dat dit gedurende al die tijd niet gebeurde. Dat u in al die tijd niet één keer benaderd werd, maar ze wel uw broer zouden aanrijden, terwijl het bij u al die tijd bij bedreigingen bleef, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Dat u daarnaast ook geen bewijzen heeft van de hospitalisatie van uw broer, terwijl hij zo'n drie maanden in coma lag (CGVS, p. 11), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met Al Shabaab.

Het is daarnaast weinig geloofwaardig dat u nog zo'n twee maanden na het laatste telefoontje door zou blijven werken en dan gestopt zou zijn omdat uw moeder uw problemen te weten kwam. U zegt dat u stopte met werken in de 11e maand en u dan voorbereidde op de reis. Hierna geeft u aan dat u uw werk stopzette nadat uw moeder uw problemen te weten kwam. U wordt gevraagd waarom u zolang, van het eerste telefoontje tot twee maanden na het laatste telefoontje, wachtte om uw werk stop te zetten, waarop u dan plots aangeeft dat u het inkomen nodig had om geld voor uw reis te hebben. Hierna zegt u dat u zolang wachtte om uw job stop te zetten omdat u niet geloofde dat zij het waren en u dacht dat ze met u aan het spelen waren tot uw broer met de auto geraakt werd (CGVS, p. 23). Dit houdt geen enkele steek aangezien uw broer in januari met de auto geraakt werd en u nog doorwerkte tot november. Dat u daarnaast bij de DVZ zelf verklaarde dat u besloot om te stoppen met werken en het land te verlaten na de laatste keer dat ze u hadden gebeld (Vragenlijst CGVS, Vraag 5), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ook gaf u tijdens uw relaas aan dat uw moeder twee maanden na het laatste telefoontje van uw problemen met Al Shabaab te weten kwam, ze dan zei dat u het land moest verlaten en u een vliegtuig nam (CGVS, p. 11). Echter, bij de DVZ verklaarde u dat u in mei 2017 Somalië verliet (Verklaring DVZ, Vraag 37; Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u ook nog eens aan dat u het land verliet in 2017 (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, indien het laatste telefoontje inderdaad in augustus of september zou geweest zijn en u pas twee maanden later met uw werk stopte, is het allesbehalve logisch dat u nog tot mei 2017 in Somalië zou gebleven zijn indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had of een reëel risico liep. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van Al Shabaab."

Gelet op het voorgaande, zijn de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet vervuld.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en Nederland citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen. Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat hij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat zijn clan Garre een minderheidsclan betreft. Verzoeker brengt geen concrete elementen of gegevens bij ter staving van zijn bewering. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, nog daargelaten het feit dat dit aspect van een relaas wordt beoordeeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP